

Содржина

1. Монолог со тишината.
2. Гледам навистина во небото
3. На Гавранот
4. Наздравувам за Љубовта
5. Наметка од тага
6. Не давај им Боже
7. Не заборавам
8. Псст
9. Не плачи душо
10. Небесна порота
11. Небесни вистини.
12. Небитна Порака
13. Невидливи Коњи
14. недоречена
15. Непознат јазик
16. Непозната вселена
17. Непокорен
18. Нечиј ден
19. Ни над мене ни под мене нема ништо
20. Нишки
21. Ново распнување
22. Нојна загатливост
23. Одговор на прашање
24. Ослободиме од сета тага вечерва
25. Откриена тајна
26. Офелија
27. Паганско Оро
28. Парче небо
29. Патник од Времето
30. Пепеласти сништа
31. Песна над песните
32. Пехар
33. Подпаѓам сега под Божји суд
34. Се расплинував пред нив

- 35. Полноќен Ритуал
- 36. Полноќна ружа
- 37. Полусон
- 38. Последна тажна песна
- 39. Скитник вечен
- 40. Ме праша гавранот

Монолог со тишината.

Го слушам звукот на чекорите како одзвонуваат некаде во некој ходник на времето каде надежта остана скршена на половина,и се прашувам дали чекорите одеа во твојата прегратка,или бегаа од спомените.

Повеќе не пишувам,навистина,не сум хроничар на случени или неслучени настани...станав само пасивен слушател на ехото.

Непотребен сум во твоите простори,мојот тажен или како што милуваш сега низ смеа додека ги забавуваш своите нови пријатели да кажеш,патетичен поглед повеќе ќе те иритира,затоа ги одбегнувам тие пространи савани каде твојата слобода царува.

Не сум лицемер,и никогаш не сум знаел да ја играм таа игра,и токму затоа на вратата од онаа есен кога времето застана да оди,го оставам истиот онај печат со кој ја запечатив Љубовта,којзнае можеби и ти некој ден ќе посакаш тоа да го направиш,така ќе биде најдобро Љубовта да ја погребеме безболно.

Сега,сега и перото веќе не е отровно,одвреме по некоја засушена капка ќе капне од онај стар отров,но тоа се само слаби концентрации,без никаков ефект.

Го сакаш предизвикот,но не го поднесуваш поразот.но...сепак победисе себеси за да ме победиш мене....

Несакам никогаш во твоите очи да ја видам тагата..ако тоа се случи,ќе го видам мојот скриен отсјај...

Празнината која како да ми е судбина,одвреме навреме по некои очи ќе ја исполнат,бледи и без сјај,кој неправат никаков немир во моето тело,ги одминувам ,не,подобро е да кажам дрско ги отфрлам.

Ме нарече кукавица,но повеќе мислам дека токму твоето студенило ме стори да станам таков,се плашам вистински да ти пријадам,премногу се ладни и оштри тие твои зборови со кој ја параше мојата душа.

Сега додека песочниот часовник во кој се сместени сите животни зрнца полека истекува,истекуваат и минутите на разочарување,ветриштата на немирот веќе се смируваат,со тие немири заминуваат и последните твои насмевки кои ги паметам.

Гледам навистина во небото

Во последниот мирис од егејот на кој седевме заедно некаде во отсјајот на месечината и завет си дадовме дека во преградка ќе ја дочекаме вечноста, ги изговарам сега во оваа самотија зборовите....само смрта ќе не раздели....

Ја преминува сега улицата на заборавот, и на другата страна од тротоарот, ќе ги оставам последните сеќавања да скапат или да се исушат, сеедно ми е....

Направи го твојот последен чекор...зачекори во твојата судбина...зачекори со твои чекори, остави ги туѓите совети....го сакаш предизвикот, а не поразот...

На патот до небото

Никој нема да забележи дека патувам

А ти

Како клетва фрлена во моето срце

Остануваш засекогаш.

Гледам навистина во небото

Ја чувствувам постелата на ангелското крило

Гледам навистина во земјата

Го чувствувам мирисот на свежа земја

На Гавранот

Слушам земјата посака спомените
 Ете така во прав да ги претвори, има право
 Тоа и сенката од минатото ми го кажува
 Ајде, низ насмевка изговара
 И белиот фустан го припремив
 Славјето само што не почнало

Само едно оф низ градиве се срина
 Додека ветерот го молам
 Другар верен ми беше и низ сништата
 За последен пат ќе те молам
 Донеси однекаде, од непозната градина
 Семе од бели ружи
 Нека цветаат на црвеницата, а можеби и иловица

Крај бранот застанувам
 Не да се радувам на шумот
 Не долги беседи да кажуваме
 Туку ете
 За последен пат името на песокот ќе го напишам
 Нека го избрише од брегот засекогаш

Немеам крај кладата на пољаната
 Дневникот никогаш непрочитан го држам
 Сите страници душата моја ги пишуваше
 Повторно немеам
 Гледам гладен е веќе, нека пламти до утрината
 Парчината душа нека прегорат.

Без кожа на себе го направив сето ова
 Коцките на календарот празни се
 Само лисјата на дабот стар шумолат
 Се сокрил знам таму гавранот
 Нему
 Токму нему ќе му ја посветам оваа песна

Наздравувам за Љубовта

Ја допрев љубовта во сршта,да ти покажам непотребно е
 Моја најмила,само да знаш
 Не те барам во исто име,лик кој наликува на тебе,
 Не те барам ни во туѓите очи,не ми е потреба копија твоја
 Те пронајдов еднаш и сега со сите неродени мигови живееш во мене.

Не ја сакам илузијата,ми ја покажа во сите нејзини лица
 Не ги сакам пеперутките,твоите беа премногу крволочни
 Ти го подарив името,а ти ја одбра лажната гордост
 Иди и верувај дека сите луѓе се Ангели
 Твоите невини години веќе ги извалкаа и продадоа.

Јас сум во светот на Љубовта,се молам додека зората не зазорила

Ветришта мои,сенки се сторете,залутајте во ноќта црна
 Зборовиве мои не и ги носете,и ги засидаа сите прозори
 Бидетеи сон што трепери,немир што скротува
 Од далечините ќе ја гледам,со погледи вжарени
 Кога сонот ќе ја напушти виножито од бели рози оставете.

Сам себе си простив,нека ми ми е простено сега од вас
 Оставив многу мечти да се прпелкаат
 Оставив многу сонови со лага да ги крадат други
 Им простував и на молкот и на говорот оставаќи ги тажни

Така, реви и плачи судбино,со пенливо вино наздравувам за Љубовта

Наметка од тага

Јас сега пејам песна за Боговите
Бесмртна ода исполнета со земски нежности
Додека високо на мене
Соколот ги разнесува зборовите низ бескрајот
Неговиот крик е мојата молитва кон небото
Отсега натаму
До мојот крај
Кога небото ќе плаче за мене
Галебите ќе ви раскажат за тој тажен миг
Во маглата на секакви секавања сум паднат лист
Можеби ќе заличи на пожолтен планински
Но таква е сега мојата душа
Знам дека не е за верување
Но птиците ми ги дадоа криљата
Секоја вечер сега сонувам за вечниот лет
Само дрскиот ветер од север
Ете ме потсетува дека сеуште сум смртник
Се додека не се изгубам со погледот низ прозорецот
Облечен во наметка од тага
Го напуштам полека домот каде скитникот го пронајде мирот.

Не давај им Боже

Не давај им Боже,
да ја разораат
манастирската тишина
во мојата душа...
Не давај им да ме допрат
со раце што милувале злато,
да ме гледаат со очи
што паралелелот.

Дај,
да сум видлив во срамот,
а невидлив во болката,
да сум проклет во гревот,
а благословен во плачот,
да сум понизен во немаштија,
а роб во богатство,
...да ги сакам за тоа што не се,
да ме сакаат за тоа што сум.

Не заборавам

Ги скамени сите желби што се родија
Го врза немирот твој со девет чворови
Го закрепи привидот на среќа да личи
И така ја роди омразата во мене

Можеби требаше да ја преораш душата
Да го отстраниш сиот расеан мов со кисел вкус
Да се вратиш
Да ја земеше некогаш забравената насмевка
Да кажеше извини.

Но знам колку Љубов остана во мене за тебе
Толку доволно
Последниот ден со насмевка да го поминам.
Последниот час да те прегрнам
Ќе кажам по којзнае кој пат ти простувам
Не да бидам најак,или грешник кој прошка бара.

Не заборавам зошто сакав искрено
Стои и еден спомен дневно воскреснуваат
Со стотици детски насмевки се полни
И стотици стотици прегратки искрени.

Псст

Нема да пеам за проколнатите
 Ќе ги одминам на патеките тесни тажните
 Ќе ги оставам во глибот очајниците
 Ќе застамам да ја прегрнам вљубената во љубовта.

Ќе и покажам како се пишува песна со прстите во облаците
 Ќе и покажам како се ткае со разбојот на љубовта
 Наместо конци од срцето најнежни чувства ќе земам
 Наместо платно дел од душата ќе спружам

За шарите ќе дознаам кога сонцето ќе огрее
 Месечината мојата прамајка во сонот со сјај ќе ги облее
 Блесокот во руменилото на зората ќе се роди
 На пладне сите злобници од завист ќе замолчат.

Јас сум ткајачот на среќа
 Не се чудете
 Утре повторно ќе ткаам нов килим со волшебни шари
 Овде онде ќе поставам и блескави камења.

песнава ја посветува на личноста која е моја тајна, тајна која можеби засекогаш ќе успее да се
 вкорени некаде длабоко во мене.

не давам наслов зошто утре можеби ќе морам да ја продолжам

Не зборувај повеќе
 Твоите зборови во мојава душа виори дигаат
 Немир благ со трепеливост прават
 Те молам
 Исто како што ги молам свездите да блескаат за тебе
 Те молам
 Да го одмолчине овој миг што доаѓа
 На крајот кога ќе заврше почетокот
 Ќе ги соберем спомените од тој миг
 Јас со насмевка распослана
 Ти со уште еден создаден свет

Ќе бидам гостин драг
 Ти покажисе како домаќинка добра
 Не барам пространа одаја во твоето срце
 Само една топла и мека столица во некој дамар

Кога ќе се одморам, ќе се претворам во земја мека

Ти гази по неа
Со нежноста на стапалат знам нема да ме повредиш

Пссст
Сами сме во тишината
Те молам повторно да го одмолчине овој миг
Некој ќе ги укради нашите мисли.

Таму каде што плачат Ангелите
Душата посака да отиде
Во предворјето на тагата е тоа
Чемерот и јадот засекогаш да го остави

Вечерва моја тајно ќе тагувам
На рабовите од црниот олтар ќе седам
Ќе лепам дрско и безобразно парчиња скапана душа
Последните воздишки реа правт неподнослива.

Припремија твојата насмевка
Како лек чудотворен ќе ми треба во утрините
Ќе оставам една широка порта во сонот
Величенствено дојди како небесен гласник.

Ако го видиш на престолот насмеаното дете
Знај дека сум се препородил
Род на феникс сум и тоа да го знаеш
Во пепелта умрев,живеев долго се прпелкав,сега се родив .

Мојата прамајка за прериите ми раскажа
И тие ќе ти ги покажам,со златоносна боја се препокриени
Темјанушките измислиле песна за нас, чекаат веќе три века трпеливо
Тревата својот зелен тепих го припремила за нас

Ах само да знаеш бубачките колку волшебни приказни знаат
Ги слушам секогаш кога на разбојот од среќата ткаам нова антерија
Од нежна пајакова мрежа е таа
Со илјада и еден јазол изврзана.....

Не плачи душо

Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато во Еоните додека живееше во своето Кралство од мраз..не плачи душо..јас бев пламен кој постоеше да го стопам твојот мраз...можеби не се лажам пак,ти сега живееш во Бурна Бескрајна која ја нарекуваш Копнеж...некаде во длабочините на душата сеуште го слушам твојот скриен плач...сега кога повторно станувам тоа што сум бил отсекогаш..Дете на светлината...ти дозволувам да ме мразиш уште повеќе ,и во таа омраза гледам ги тераш другите да личат на тебе..зборовите мои сега за тебе се само осамени пеперутки,или некои желби од полумртви спомени....веќе болката неможи да ме повреди..тагата да ме поклопи...со болката гледам напред..со тагата играм насекаде весело...на темнината не и дозволувам да го слика мојот лик во своите пространства...ти незнаеш после тебе се роди нова детелинка на ливадата...од далечна звезда песна ми дојде...синоќа твоето писмо за збогум во сонот ми дојде..го донесе Ангелот мој..беше кратко..само неколку ладни зборови...ЗАМИНУВАМ ЗАСЕКОГАШ,НЕ МЕ БАРАЈ НИ ВО ТВОИТЕ СОНИШТА.....Знаеш многу добро ,ти бев и другар,и пријател,и љубовник верен...за мене беше една цела вечност..бескрајна вселена...кога се плашеше од твоите скриени спомени,ти бев утеша деноноќна...на моето небо беше сонце појако од вистинското сонце..во моето деноноќие беше мојата најубава зора..во мојата шума беше беше најубавата срна... Не плачи душо..тоа беше Љубов која живееше во мене ..небеше спремна за тоа..твоето срце беше замрзнато....сега твојот свет е само ловиште во кој си станала суров ловец..навистина не плачи Душо...небеше спремна за тоа.....Јас заминувам во Животот..илузијата розева ти ја оставам тебе..таа беше твојот свет кој го градеше и го градиш ти...

Небесна порота

За небесната порота лицето го мијам
 Несакам да помислите дека гревовите ги кријам
 Само ете така гнасотиите да ги тргнам

Ме плукаа повалкани од мене
 Не им судам
 Кал, лепешки и што уште не фрлија и залепија
 По ликот, плешките и каде уште не
 Смрдеата не ми сметаше
 Но реата во душата нивна беше неподнослива
 Не им судам ни за тоа
 Птеката со камења оштри ја послаа
 Крвави петици ги сторив
 На секоја капка што земјата лакомо ја голташе
 Се радуваа и потскокнуваа весело
 Не им судам и на нив

За небесната порота лицето го мијам
 Несакам да помислите дека гревовите ги кријам
 Само ете така гнасотиите да ги тргнам

Не им судам
 Чекам само стрпливо да ми судат

Небесни вистини.

Во мене
 Под болскотот на очите
 Зад насмевката
 Во крвта и во сознанието
 Страдав
 Од живите богови
 Многумина ги предизвикував
 И така ја запознав нивната грдост
 Најверојатно
 Во себе носам нивна нишка
 Нивна крв.

Копнееш ли Никодине сеуште
 Притаена и без трепер во себе се подбиваше сенката
 Помала од својата сенка
 Обземен си од рамнодушие
 А јас умирам од насилие во крвта што ми тече
 Глаголам не за неа
 Во мене нема копнеж
 Престанав да растам пред три лета.

Надвор
 Во небото нема никаков немир
 Пред очи гавран ми прелета
 Во хоризонтот ја снима сенката
 Зарем повторно се разголुвам до коренот
 Врз мене росеше навечерината
 Предвидував дека ќе ме посети
 Во едно загатливо мигојавление
 Оваа сенка беше само нејзин извидник
 Морничава и со грдост полна

Ноќва
 През полноќ ќе да е полно ѕвезди.

Небитна Порака

Заедно ја победивме смрта, а ти се исплаши од вечноста...зарем сега кога повторно седиш под Јаболкницата и мамиш за смртен грев, не ти затреперува срцето за заветот што го дадовме кога младоста ртеше низ нашите вени...знаеш и самата...застанавме прво пред столбот на Вербата и со ширум отворени очи ги создадовме сите неродени дни...со скриен нежен кикот како река недогледна течеа низ ходниците на времето...знаеш нели...кога на Надешта со грлат глас и кажавме...ти си нашата најсјајна водилка која никогаш нема да не напушти...етеја и сега е залепена тука на моите испукани усти додека со последни сили одам во пустината....како мелем навечер се лепи и ја лекува болката која секојдневно се коти во мене..не ми остана уште многу..тоа го знаат и гавраните кои ме следат насекаде....пеат морничава песна...да те ослободам од моето присуство, од мојот компликуван карактер, од моите несоници, и мојата преголема Љубов која ете кај тебе премина во досада...навистина ќе те ослободам од мојата присутност, но дали Љубовта моја ќе те ослободи, прашаја само неа...ако те потсети на сите оние нежни допири што ги сторивме кога го допиравме нејзиното седефасто лице со нескротен занес, тогаш....тогаш ..во студените беживотни простори каде нема болка, каде секое постоење е бесцелно...тогаш и не си била Љубовта моја на сите времиња..тогаш повторно ќе се вратам во минатиот живот и некаде таму ќе ја барам грешката за сегашното постоење...

Јас и понатаму ќе те сакам во многубројните животи, и повторно, но сам, како проколнат скитник ќе ја победувам смрта. ќе ја победувам така што ќе ги трампам сите сиви денови за едно сончево утро...ќе живеам за допирот на усните, а ако го пронајдам тој ден ќе го славам како светост голема....

Ќе завршам со небитна порака...ако ме стретниш во некоја твоја погрешна вечност, не ме допирај, зошто тоа е само моја бледа сенка украдена од некоја евтина жена на која сум и платил да ме сака макар еден миг.....

Невидливи Коњи

Зелените далги на месечината ме опијанија
 Ме легнаа,и покорен на слепото љубопитије ме сторија
 Градот спиеше непознаваќи ни љубов ни омраза нечија.

Од стар јарем излегов,заборавив на опасноста
 Миговението што се роди можеше непрозирна сенка да ме стори
 Ни тогаш ни подоцна со скусено расо никаде не прословив се што видов.

Очите без зеници,без жив болскот им беа,не многу страшни
 Молвеа,со черниве веќе те спеплосаме,ќе свенеш,ќе испукаш
 Кога подив,кога појадосан одметник и одроденик ќе станеш.

Мигот тој,невратот ли дојде,или меѓата беше на рамнодушието
 Во друго време,за тебе мртво ќе се вратиш назад
 Од клопче што под постела остана лежи гасеницата во пеперутка да ја сториш.

Се лелеам над својата лушпа од тело,гледам предвреме остарена жена клечи
 Кожата од лицето ми ја симнува,брчките ги брише така,некој спомен таму бара
 Сум се иселил,ненужен сум веќе,ни крвта,ни сознанието го нема таму.

А ете,цртав коски пожолтени со писмо старо на нив по земјата
 Скиптарот го стегав силно,тегоби на скрб и јад мелев
 Зер повторно станувам живописец,не молвам тука,доста е веќе.

Спогодбата ја направив,вечен сојуз склопив веќе
 Чувствувам дека рие збеснато со конци лигави во градиве
 Кога веќе правдината се изврти и стана гнев на матно сознание.

Без проштален поглед кон небото,повторно пишувам на земјата
 Пресмртниот крик е конечниот глас на болката и животот
 Ги оставам невидливите коњи да зборуваат,за мојот грев,за мојата тајна љубов.

недоречена

Ќе се јави голема и потресна вистина
Ќе ме оглуви, ќе ме поклопи во уште поголема кора на тишина
Како ајванче на колена, ќе ми врие во ноздрите крвава пена
И ќе се плашам од онаа тишина што ќе се јави кога ќе спијат сите.

Сеедно, свенувам, со замаглен поглед догорувам
Да ревам ли тука во скриве
Не ги сонувајте моите ужаси
Имајте милост, не ги будете моите ридови од болка.

Евеја повторно судбината, пред очите ми се перчи
Повторно на крстопатот од животот и смрта ме става
Вгрло студена грутка воздух залепи
Од каде ли маглата на страшните соништа ја домкна.

Се ниша и мојата сенка, некој непоканет ја гази душмански
Непознато безоблично битие со веќе срце гаѓа
Не е ова некое кошмарно чудо ако мислите
Недорасната девојка, невешта русалка, од земјата ќе ме одели.

Непоканета, со своја цел дојдена гостинка е
Ќе се сврти и кон мене и кон месечината, и песна ќе пее
Ти умираш со грутчиња јад, јас го гледам твоето крваво умирање
Без белег на каење во недоречености ќе замине.

Непознат јазик

Сакав да напишам песна за мене
Никаде невидов збор
Зарем сум толку празен
Или ми ги украдоа некои злобници моите мисли.

Не знам дека пишував празни песни
Манипулирав со зборовите
Составував некакви песни
Или никакви којзнае.

Сега
Сега ќе пишувам на непознат јазик за вас
Никогаш нема да ги разберете
Ни пак ќе ги видите на хартија

Ќе ги напишам на небото
И на земјата
Со оган ќе ги заградам
Кој има храброст нека фрли кофа вода врз нив.

Некаде таму ќе остане запишана вистината
Втисната во некој агол ако е агол од бесконечноста
Јас
Јас навистина од денес ќе пишувам на непознат јазик.

Непозната вселена

Во непозната вселена за многумина ја сместив надежта
Таму и сништата недосонувани ги оставив
Постела мека и направија
Сестрински и братски ја прегрнаа.
Вечната тишина беше бедемот цврст околу нив
А јас
Останав тука на земјата празен
Со крвави дланки
Знаете
Ги погребувам последните спомени што останаа
Уморен сум од нивната тежина
Болни се нивните окови.
Еве и молитва ќе кажам за нив
Нека почиваат достоинствено
Промената ме соголи и тагата ја презреа
Пукна и ме напушти заминуваќи во недогледот
Сега молчам
Чекам љубовта да помине
Ги слушам прапорците на кочиите нејзини
Низ ехото се плодат по стоти пат
Многумина не веруваат на ова
Мене сеедно ми е

Непокорен

Небото немаше ни капка вода во себе да ме замие
Земјата пукаше пукнатини правеше за моите гревови
Петиот Ангел со жал ми ги затвара очите
Ме измами сонот што го чував при срце, како блудник заминувам
Ги бројам неродените денови, чинам четириесетина останаа
Ете и сенката се намали, утрово беше во агонија
Ех воздивнувам
Зарем поп со излитена мантија и мрсна брада псалм ќе чита
Ех се насмевнувам си изнасилна насмевка
Конечно младоженец ќе станам
Вечноста ќе ме венча
Невеста русокоса самовила чека.

Слатка дремка на ладна земја ме заспа
Плачам со солзите на срцето
Кој ли сега кошула ткаена ќе ми облече
Кој ли последна врелина на лице ќе ми допри
Кој сум јас, кој ли ми ги видел очите да речи стана непокорен.

Нечиј ден

Сите овие години мила моја
Душата моја те сликаше на хартијата
Пишуваше со страст додека небесното стадо брестеше
Јас низ зборовите те опејував.

Од полноќта одговорот го очекувам
Во блатотот од лаги заглави ли
Или млекото што го цицаше со горчини зли било полно
Прашувам зошто сега неумеам да мразам.

Болката веќе не ме мори Тагата не ме коси
Се издигнав од мракот темен
Со пламен се молам на каменот мој
Во нечиј ден заблискај конечно.

Ни над мене ни под мене нема ништо

Јазикот беше ми отврдна
 Легна во ковчегот на вилиците небаре е бесилен мртовец
 Неможе ни рапаво да шепоти сега
 Саканиот син скрби во себе онака детински неразбрано
 Милата ми ќерка зад мене во соништата остануваше.

Сторив грев
 Еднаш умрев од Љубов невозвратена
 Вторпат плачевме со ноќната птица во далечините
 Третпат чекорите ме однесоа во неврат.

Болката се разлеваше по целата става
 Ми ги пиеше коските лакоми
 Ми го ораше месото зборуваќи низ пискот угар стогодишен е
 Немав сили да станам.

Ќе признаам вечерва во зелената светлост на месечината
 Немам домаќинка што ќе ме испрати по калдрмата
 Пресмртник сум, неверницата се смее и гозба спрема
 Суви риби, зашеќерени бадеми и урми благи сервира.

Зелени врани се кикотат со човечки глас
 Лажни богомилки вскутој иловица носат како дар
 Шурка небесна светлост
 А јас се струполувам во бескрајноста

Ни над мене ни под мене нема ништо

Нишки

Нележам веќе во облак на отуѓеност
Спиев,
Разбудете ме
Со немушт јазик и говор на желби ќе зборувам
Суровата лузна на лицето исчезна
Вечната тишина ме глоби секој ден по три алтани
Разбудетеме
Гледам на дланкава лежат сите тајни на животот
Кратко спокојство и диви мириси, така
Испаруваат дневните промени како сенки
Разбудетеги и другите
Ќе појдам да ги разберам сите луѓе
Ги фрлив тешките пранги на самотијата
За малку ќе стасав на губилиште како осуденик без вина
Неправедната пресуда бесилка ми постави кон вечниот мрак
Се расонувам
Ете со невозможно лице на промена
Спокојно сега одам по невидливи сончеви нишки
Безз брзање, подавам рака и ненамерник за добро утро.

Ново распнување

Во утробата ми прорти плач
 Плач на смеата ,слична на човек
 Зарем беше ова грчот на животот
 Госпoде,повторно ли ме определи за ново распнување.

Знам,ангелот твој низ милоста своја прошепоти
 Ноќта е мајка на неутешените
 Крвник на непретпазливите
 Без неа не ќе узнаеш што е занес или копнеж

Напиши барем религија за нејасна љубов
 Која ќе те демне на секој чекор во соништата
 Тогај не ќе бидеш фатен во мрак со граници свои
 Оживеја,и посеј живо семе во живо месо.

Чекорам,и се кадам со темјан во свечена осаменост
 Чекорам во привидот по невидливи врвици до русалките
 Кoi вечерва за мене на свездена пајажина танцуваат
 Појат,заборавиго своето вчера,затебе нема утре.....

Ноќна загатливост

Низ чадлив превез ја гледам ноќната загатливост
Присилен од болката која ме води во мртви води
Поинакви од оние сто сум ги знаел и сум ги гледал.

Го покрив сините очи со рапава дланка
Искинати и безначајни зборови ми застапаа во грлото
Отвораќи ми огнена пупка која се шири низ градите.

Клекнав,зарем душата се трга од мене
Зграпчив лилав мрак од отворената утроба
Се олабавив,со сеќавања за дедо прадедо.

Ревев немо,пред да потонам во реката на безумието
Распарано животно сум сега вмиг овој,со мртво око
Намалуваќи се така од сопствениот јад.

Тешка морничава неземска споулавеност ги мири дамарите
Правејќи ги некаде скаменет гнев на земјата
Или ехо со далечен глас,или далечен настан.

Од преголема тежина станав сенка која никнува од земјата
Бесилен мртовец без сетила,без чувство за телото
Нескрбев ни над себе,ни засебе бидејќи времето стоеше.

Одговор на прашање

Помина времето кога си игравме љубов
 Со букети од ружии бели се гаѓавме
 На дождот занесено танцувавме
 Потоа под фенерите жолти љубовни сонети читавме
 Се сеќаваш
 Ги пишувавме на паузите кои усните одмараа од бакнежите.

Не е страмота да сакаш
 Сега низ кикот се смеат аветите на минатото
 Јас заборавив дека постојам
 Сетисе си дека некаде припаѓам
 Овде нокта е претесна и премала за еден грев
 Не пак за каење или надеж некоја.

Ако навистина бев твоја грешка
 Повторно фрлија истата клетва врз мене
 Да бидам со поглед на уплашено дете
 Да бидам без своето постоење, никаде и без ништо
 Од пепелта што ми ја расеа насекаде околумене
 На очите да се мачкам
 Само така дните неродени да ги гледам.

Јас ќе те чекам само да знаеш
 Кај слепците со здрави очи
 Со души валкани кои немирот и во сонот го носат
 Таму, исчезнувам без страв за утре
 Таму и тогаш на никој не му недостасувам
 Таму се одмарам од себеси
 Таму те чекам зошто знам дека нема да дојдеш.

Навистина помина времето кога си игравме љубов
 Навистина помина времето кога бевме љубов
 Сега повторно прашуваат некои за тебе
 Сега си само одговор на прашање.

Ослободиме од сета тага вечерва

Ослободиме од сета тага вечерва
Ослободиме со само два зборови..Никогаш Повеќе
Ослободиме од сопственото јас
Ослободиме да не се уништувам во ништавилово
Несакам никогаш да ми простиш
Јас веќе неznam да простувам
Зарем негледаш умирам секогаш во твоите очи

Понекогаш ете така понекогаш
посакувам да го кажам моето последно земно збогум
посакувам потоа да рушам светови разни
вселени недогледни
разорно и страшно,пострашно од човечката злоба
понекогаш ете така понекогаш
посакувам ова да е мојата последна измама

Откриена тајна

Додека ја хранев болката со мојата осамена сенка
 Ја пронајдов волшебната формула
 Со вода беше измиена
 Меѓу вековите беше сокриена
 На камен беше запишана
 Само лудо вљубените можеа да ја прочитаат

Ако си ја заборавил, во ходникот на смрта ќе ја пронајдиш
 Ако си само гневен, крадците на прашина се радуваат
 Не посакувај да бидеш сенка, сенките не се вечни
 Родија повторно желбата и треперот разбудиго

Тогај на ветерот му реков
 На месечината и се пофалив
 Неможев да се воздржам
 некоја млада штотуку воскресната пеперутка ме тераше

Ќе те сокриам од минатото во еден нероден миг
 Го знам само јас
 Ќе ми бидеш Љубовница
 Страсна и посакувана
 Сакам повторно бурата во твоите очи да ја смирам

Офелија

Некаде во крајот на една непозната вселена
 Некаде каде што моите мисли се раѓаат
 Ти припаѓаш сега таму
 Ти и твојата волшебна насмевка
 Некаде во близината на некое за тебе непознато небо
 Постои мојот бескраен копнеж
 Копнеам сега со облаците

Јас неznam одата на љубовта да ја напишам, којзнае
 Можеби сум проколнат на месечина од афродита
 Тебе
 Ти го остапувам перото на судбината
 Седни
 Погледни во свездата што блеска за тебе
 Седни на каменот што сал мудрост збори
 Нота по нота натерајго срцето да ти пее
 Нота по нота натераја душата да ти игра
 Јас
 На крајот од шумата ќе стојам
 Со блага насмевка на лицето.

Ти
 Ти незнаеш како е на раскрсницата од животот да стоиш
 Платното на деновите да го сликаш
 Ти
 Ти навистина незнаеш како е да стоиш на раскрсницата од животот
 Неустрашлива плава птицо
 Ако некаде на некое небо видиш плава боја
 Донесија на твоите нежни криља
 Барем еден единствен миг да го обојам во сино
 Ако некаде видиш роова боја
 Донеси, барем една тажна насмевка да препородам

Еве јас
 Ќе те наречам Офелија
 Офелија со лик на Божица
 Ќе те наречам за да небидеш повеќе моја тајна
 Ќе те наречам сега по полноќ
 Евеја месечината од радост со златен сјај ме обли
 Не се лути ако утре на сите им раскажам
 Наместо добро утро
 Офелија, офелија се вика мојата тајна
 Ќе кажувам со насмевка на лицето.

Паганско Оро

Додека крвта бара место да шикне како шурка незапирлива
 Во градите ми се разлива морничава врелина
 Бара начин како да прегорам
 Како побргу да се ослободам од светлината.

И страдањата и искушенијата
 И неизговорените зборови
 Засекогаш во кожурци се затворија
 Станаа невидлив животворен споменик.

Веќе животот на земјата е понижување
 Ме проколнуваат, ме плукаат и туѓунци кој не ме познаваат
 Незнаат, само небото ми стана свечена осаменица која ме љуби
 Заревувам без заштита, стрелајте во ништо , ќе ја копам земјата со нокти.

Гние парчето земја под нозете, гнијат градите од отровот жолт
 Сега сум човекоморен виор, без сој, без вера, од каде ли потекнувам
 Зелените пупки во очите останаа без сонце и месечина
 Бездруго, ова е последен несвесен обид пеколно да се побратимам со болката.

Ми остана да го изиграм ороото на паганите
 Со крик на осамен волк, клекнат на коленици, низ блесок на модрите белки
 Да бидам одраз на другиот кој живееше во мене, без проштален поглед
 Со никаква надеж дека ќе поживеам крај огниште со нова крв во вените.

Парче небо

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 Себеси се тешам,искривено е времето во просторот
 Неверувај во сешто ќе слушнеш.

Зарем не исчезна од моево срце
 А толку сакав денес да го обојам небото во разни бои
 Ќе насликав еден сон што не е сон и што го нема во ноќите
 Попусто сум собирал фрагменти на полноќ цела недела.

Од измислена тишина тргнувам во последното умирање
 Незнам дали е вистинското,но се срамам да кажам јавно
 Боледував секој ден за тебе заедно со месечината
 Ме болеше секој час кога ќе те видеа во отсјајот на моите очи.

Скршените крила ќе ги оставам на ветерот
 Перото ќе остане кај судбината,нека таа напише Епитаф
 ...Буден те сонував додека бев капка во времето.....
 Сега демоните од мене се одрекуваат,ангелите вината ја мерат.

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 посегнавам по тебе низ студенилото, со болката, и секавањата
 тргнувам во последното умирање да спијам сам.

Патник од Времето

Во нашиот град се појави патникот од времето со своите солзи
 Наместо добро утро, по една солза ни подаруваше
 Навистина, вредината на дланките не тераше Љубовта да ја видиме

Го гледавме како Ангел кој го допрел дното
 Ги ловеше зборовите за да каже бесцелна молитва
 Ги врзуваше меридијаните, за да го запри времето.

Наместо добар ден, нежен допир со крилото скршено правеше
 Тивок ветар со вкус на Небесен бакнеш чувствувавме
 Плачот на пладневните дождови го слушавме.

Плачеше тивко, мојата мисла патува по твоите траги од чекорите
 Кога ќе заспијам засекогаш, дали ќе посакаш да ме пробудиш
 Ми рекоа дека Љубовта секогаш го наоѓала патот, еве ме сеуште скитам.

Наместо Добра вечер, мир во срцата ни подаруваше, мисла ни всадуваше
 Бидете стрпливи, дружете се со својата душа, таа е нежна, но знае да биде и мрачна
 Сонувајте заедно мирџи ги сите немири.

Полноќта пристигна, урлик одекна, Ангелот плачеше со бескрајот
 Кој сум јас да постојам без светлина и сонце, овде спокојот престанува
 Зарем Љубовта моја дом нема, или само лута меѓу сонот и буењето

Пепеласти сништа

Многу одамна во светлоста бев роден
Но сега од љубовта сум одвоен
Го затворив да знаеш засекогаш храмот на Амор.

Не си ми повеќе инспирација
Стана вешта болка која ме раскинува секоја ноќ
Со твоите салонски манири

Се прашувам
Зарем станав сенка на мојата сенка
Нем чувар на пепеласти сништа

Сега
Повеќе од досада ја кршам тишината
Колку да не биде празна ноќта.

Песна над песните

Одекна во просторот песната над песните
 Ја пееше Љубовта mireќи го немирното море на чувства
 Си поигра чудесно со светлосни зраци
 Без страв го прегрна и сонцето
 Седна мирно на патеката со времето краток разговор да направи
 Не брзаше никаде
 Со мирисни сеќавања ги нахрани соништата
 Ги разбуди и самовилите хор нежен да бидат
 На желбата и проговори
 Создадија сега и овде сонетата на животот
 Пишувај со планинска роса
 На сребрени облаци, на зелена трева, на кристали блескави
 Нека свири неуморно оркестарот на свезденото стадо
 Крилати коњи нотите ќе ги разнесат насекаде
 На изворот каде што се раѓа новиот ден
 Зората, најубавиот плод на деноноќието ќе го благословам
 Со светлината венчај се, Со ветерот помири се
 Небесниот покров отвори го, земјениот тепих распостели го
 Жуборот нека клоцоти, нека се буди се што заспало
 Небесните харфи струните ќе ги затегнат
 Ќе треперат со сите срца каде дом јас имам.

Душата додека слушаше тивко трепереше
 Од северното небо другата половина ја чекаше
 Го слушаше гласникот од бескрајот како пее.

Кога секој миг би бил со тебе, јас би живеел вечно, бидејќи вечноста е во миговите кои ги поминував со ... ТЕБЕ ...

Пехар

Пехарот на вистината се испи
Јато од црни птици пролета на небото
На нечиј крал сенката се спружи
Умира нечија љубов прмрмори скитникот .

Не ме барај ни во непостоењето
Бурите сите патеки ги избришаа
Гревовите и од литите партали ги истесов
Заблудата и илузијата којзнае каде ги заборавив
Треперам од радост чекајќи ја светлината.

Подпаѓам сега под Божји суд

Ноќва окото беше тивко
Додека се капеше на сводот зрела месечина
Залудно и тоа беше
Од полноќ до утро наморничавен од студ
Стврднат во ноќта се до утрото
Утрото матни сиви испраенија изораа повторно низ вените бразда.

Глаголев кон планинската черногорица
Додека под клепките ми лежеше замор
До навечерина безбели ќе се издолжи денот со сув здив
Воздухот тежи веќе како оков
Наказанието етего повторно го раѓа рамнодушието
Ќе глодаат невидливи глупци черн чемер.

Молвам немо пренамален од жешка болка
Подпаѓам сега под Божји суд
Месото ќе да се ослободи од земни грвови со земни закони
Во миговението
Со здив во душникот ревам за милосрдие додека болката ме урива
Низ јад и унижение.

Ги слушам мислите кои загатливоста ја носат
Не заталкувај по суводолиците
Коските ти ги испразни треска
Матни ти се сништата
Се грчиш и гориш
Скрбна измама душата ти ја усвитува
Низ спуштени клепки солзите кон глобочините ги сурнуваш
Со крцкот ги распнуваш молитвите
Лесно паѓаш во бездната на неизвесноста
Заради гниеж кој умира немо со земно сладострастие.

Со сребрен крст околу вратот нужно ќе се исповедам
Монаси сатанаилови ми се замерија
Сказанијата за минатото со исклештени глави го менуваа
Непокорни беа
Над очите ми распнуваа живи искри

Се расплинував пред нив

Со црна крв ја испишуваа болката на бел мрамор
Чопкаа во буништето на секојдневието
Се китеа со бисери на преодна слава
Не ги засегаше туѓа болка, пиштеа и проколнуваа
Се расплинував пред нив и пламнував
Со черна молскавица како отпор пред суровост

Растревожен меѓу повремени збунетости и нејаснотии
Дните ги дочекувам и испраќам молчеливо сега
Се свивам во замор по утешение
И со покорност барам спокој.

Полноќен Ритуал

Вечерва ќе ги извртам сите познати псалми
 Ќе ги возвишувам тој и таа што ме прогонуваат тајно
 Божицата, Светицата вечно Величенствената

Ќе пеам со милнат глас, прво во еден триаголник
 Потоа ќе преминам во друг триаголник
 Ако на полноќ се преклопат, знам дека сум ги разбудил.

Го измислувам моето второ име, и бдеам над грешниот свет
 Некаде од срам се покрива со лилави сенки огништето опустено
 Безбели ќе му поцрнат сидовите, покривот веќе гнил е.

Опусте, се исуши, без каци, крбли, корита, и прагот гуштери го лазат
 Тагата во северната страна на дворот се испили со триста копилиња
 И едно во одаја што беше ширна, од непознат род, со бемка на челото.

Претрчувам со сила на ветар што нетрпи пречки
 Не сум сајбија сега, низ ведата извикувам, ќе ве учам на нови молитви
 Земјата сега се симнува од мене, енеја како крстава мртва кожа испружена.

Жилите набрекнале од копнеење на крвта, ела, дојди светице со згчена утроба
 Со поглед кон далечините, осаменички исправена и горда ли беше
 Пупките кои од болка ти поцрнееа, со жива капка крв да ги воскреснам.

Зедов една тајна на пролета, сонувал од првата до втората младост
 Дамарите ги оглувев, не се скаменувам повторно, само создавам копнеж
 Тој не ти ги подава рацете, зарем повторно млада осаменица ќе бидеш.

До крв ги гризеш усните, молвиш, не ми простувај... проклет да бидеш
 Величенствена си во грев, величенствена си со грев, те благословувам
 Богомилски огнен ветар низ тело да ти се снове
 Немо да залипаш на невидена врелина
 Да бидеш грч на туѓа измама и своја бесрамност.

Со прстите на земјата пишувам
 Така нека биде
 Ветерот нека избрише
 Дождот нека измие
 Времето нека запамети.

Полноќна ружа

Пробудисе полноќна ружо
Расцветај во зеницата на окото
Месечината тишината ќе ни ја подари
Да заплачеме и исчезнеме до пурпурното утро.

Го опејувам спокојот
Гледам како небото со облаци се облекува
Низ капките солзите три ќе ги донесе
На прагот каде и прадедовците умирале

Го составував светот за мене и другите
Со сребрени нитки го ковав
За совршен крај го спремав
Во невидливоста сега се изгуби

Пробудисе полноќна ружо
Расцветај во зеницата на окото
Темјанот и свеќите еве птиците ги носат
Чинам од крајот на градот.

Полусон

Додека муграта осамнува под ризата од секакви исправувања
 Нужноста станува предизвик
 Осојните суводолици се покриваа со разни зелени биља
 Планината во далги се свиваше
 Се преобразуваше во разни обличија на бесни диви животни
 Молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Напукнато сонце ме повикува на Богослужение
 Со меч во раката е од кое тече крваво миропазание
 Со едната нога на земја беше
 Другата, како мал лак во бездна се губеше
 Подава рака, мисли ослепен разбојник на друм сум
 Го следам со млак поглед
 Се заплеткува во своите сенки
 Гледам, во очните глобочини вриеш од страв му се распостила
 И крвта негова има реа на пеколен смрад запишувам во сказание.

Клекна
 Не крена меч
 Ме допре со прстите на челото
 Проклет да си
 Еден до друг сме
 Разделени со разбуричаноста на сопствениот пекол
 Опак плод ли си, повторно прозборе
 Убијме, закркорив, останам ли жив кога и да е ќе ти се одмаздам
 Упокојме не ме оставај да се мачам.

И сега верувам, мојата смрт ќе ме одмине и во идното столетие
 Повремено ме обзема полусон
 И тогаш молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Последна тажна песна

Со сите јазици на бесконечноста сега ќе зборувам
И моите најубави стихови ќе ги напишам
Небото со заносни акорди подршка ми даде
Волците со виеш рекоа пишувај додека светлината те љуби
Гавраните низ песната сами се провлекоа.

Не ми е потребна сега раскрсница со патоказ
Не си крај мене зошто не сум ти потребен
Но кога светот ќе стане постуден за 15 степени
Појди
Во твојата самотија ќе има доволно топлина.

Патиштата ни се поделија
Достојно не се разделивме
Секој твој збор ме болеше
Имаш уште три грама вистинска гордост
Барем таа не ја валкал со подарените илузии.

Зборовите сите се кажани, минатото не се менува веќе
Зарем не
Нема смисла сега да се бара виновникот
Или со тажни мисли да се другарува
Секоја ноќ е иста, за деновите не знам.

Мојата душа веќе се покаја
Заминувам таму каде што владее вистината
Но никогаш повеќе во твојата преградка
Ќе ти ги вратам твоите три недосонувани сни што ги украдов
И никогаш повеќе нема да напишам тажна песна.

Скитник вечен

Ги пијам жедно дните нејдојдени
 Од чашата на судбината
 Небаре се сок од горски капини
 По некоја капка горчлива е
 Пелин носи во себе

Неуморно талкам по пустите улици
 Смракот на скапаните души го вдишувам
 Немоќта ме загради грам утеха да им дадам
 Демонот ме демни на аголот
 Гладен е за смракот гледам
 Вели со урлик кога полноќта дојде
 За ним нема спас оставиги тука во сопствениот мрак
 Нека лутаат до зорите
 Кога денот ќе ги спржи

Барем шепот ќе кажам за ним
 Нека биде тивка молитва пред параклисов
 Кутрите тие
 Зошто ли мајка ги родила
 Кога со првиот плач во мрачен очај ги завил
 Кога наместо млеко јад цицале
 Кутрите тие

Повторно демонот сега низ заби сласт цеди
 Оди ова се изгубени души
 Проколнати од дедопрадедо
 Неплач тие ако мисли ти
 Тажната виолина така пее
 На момчено со лити партали
 Оди помогниму нему
 Срцето му е полно со љубов нежна
 Не го гледај во ликот циган е тој скитник вечен
 Пее во осама за невина девојка
 Продадена којзнае каде
 Оди рече демонот
 Мирисот на твојата душа ме мами

Ме праша гавранот

Ме праша гавранот
Додека ветерот ми го чистише лицето
Со своето студенило
Дали сеуште сонувам живи сништа
Одговорив со моето прашање
Ако твоето сегашно постоење е во стварноста
Значи моето минато било само една илузија
И се што сум сонил
Се сличило без моето присуство

Рецензија

Од самото создавање на овој свет.Човекот бил во потрага на среќата,како сопствената така и колективната,и во таа потрага секогаш го вложувал сето свое време .

Но

Честопати во таа потрага на исполнување на сопствените и туѓите желби бил соочен со бројни препреки,падови,како и многубројни душевни болки,,така создаваќи си некој вид на агонија која го терала да се врти самиот себеси во еден голем и невидлив волшебен круг,кој не му дава да излезе.

Се разбира,кога на крај ќе ја пронајде вратат на излез,тој е побогат со едно непријатно искуство,кое сега пак тоа искуство итекако го учи во секој свој следен чекор,добро да внимава,посебно даваќи акцент на Довербата,како една од најсилните нишки кое ги врзува сите битија во постоењето.

Кога ќе кажеме дека сме среќни,п-рашање кое никогаш не го добил никој одговорот,сите имаат еден вид на привиден одговор,кој се менува веќе следниот миг...некој ќе рече,кога ќе престанат сите желби,тогаш Човек е среќен,да тоа е точно,друг ќе рече,кога ќе започниме како на сопствената,така и на туѓата радост да се радуваме,тогаш сме исполнети со сеопфатната среќа,и тоа е точно..трет ќе рече,кога ќе започнеме да ја цениме како сопствената,така и туѓата слобода,сме навистина среќни,да и тоа е точно..

Тогаш

Тогаш и оваа сета истурена болка низ стихови е една патека по која оди Чернодримски кон својата сопствена среќа,малку на потежок,начин,ама како што кажува многупати,и солзите се најубавите патокази кон светлината.

И тој е во право

Да во право е дека во таа негова болна и трновита потрага не потклекнува, туку секогаш воден од доживеаните чувства сеуште верува во Љубовта

Ја допрев љубовта во сршта, да ти покажам непотребно е
 Моја најмила, само да знаш
 Не те барам во исто име, лик кој наликува на тебе,
 Не те барам ни во туѓите очи, не ми е потреба копија твоја
 Те пронајдов еднаш и сега со сите неродени мигови живееш во мене.

Честопати, во тие негови тргновити патеки, силата ја бара и Бог, Јас лично во самиот почеток кога дојдов во допир со неговата пеџиа, помислив дека е голем Еретик, и дека е поклоник на Паганизмот, бидејќи Паганските ритуали и песни се негов омилен дел на пишување, но сепак, Верската посветеност кон Бога не е помала, тој итекако верува и во постоењето на Бог и сите негови дела што ги создава кај нас во секој наш нов ден.

Не давај им Боже,
 да ја разораат
 манастирската тишина
 во мојата душа...
 Не давај им да ме допрат
 со раце што милувале злато,
 да ме гледаат со очи
 што паралеле плот.

Романтичниот пристап до срцето на Битието кое го сака вистински е за Восхит

Не зборувај повеќе
 Твоите зборови во мојава душа виори дигаат
 Немир благ со трепеливост прават
 Те молам
 Исто како што ги молам ѕвездите да блескаат за тебе

Те молам
 Да го одмолчине овој миг што доаѓа
 На крајот кога ќе заврше почетокот
 Ќе ги соберем спомените од тој миг
 Јас со насмевка распослана
 Ти со уште еден создаден свет

Поетите,да поетите ,отсекога знаеле да си играат во животот,но и да ја предизвикуваат и смрта,пишуваќи поетски пророчки песни,малку се морбидни тие зборови,но токму поетската лудост кој тече во нивните вени им го дава тоа право..

Небото немаше ни капка вода во себе да ме замие
 Земјата пукаше пукнатини правеше за моите гревови
 Петиот Ангел со жал ми ги затвара очите
 Ме измами сонот што го чував при срце,како блудник заминувам
 Ги бројам неродените денови,чинам четириесетина останаа
 Ете и сенката се намали,утрово беше во агонија
 Ех воздивнувам
 Зарем поп со излитена мантија и мрсна брада псалм ќе чита
 Ех се насмевнувам си изнасилна насмевка
 Конечно младоженец ќе станам
 Вечноста ќе ме венча
 Невеста русокоса самовила чека.

повторноПоетите се тие кои знаат само на нивен поетски јазик,да ја насликаат сегашноста,иднината,и да го распнат секој нероден миг.

Ти
 Ти незнаеш како е на раскрсницата од животот да стоиш
 Платното на деновите да го сликаш
 Ти
 Ти навистина незнаеш како е да стоиш на раскрсницата од животот
 Неустрашлива плава птицо
 Ако некаде на некое небо видиш плава боја
 Донесија на твоите нежни криља

Барем еден единствен миг да го обојам во сино
Ако некаде видиш роова боја
Донеси,барем една тажна насмевка да препородам

Би требало уште многу да се напише за сета оваа негова
Романтика,но најдобро е да се заврши со негова мисла.

Кога секој миг би бил со тебе, јас би живеел вечно, бидејќи вечноста е во
миговите кои ги поминував со ... ТЕБЕ ...

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворах во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и

Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината.50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.акомбите на Ужасот 9.Пад без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Ликот на Болката

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Ликот на Болката 2016 година 54 страни

ISBN-10 608-4778-17-8

ISBN-978-608-4778-17-2

EAN-9786084778172